

STAR WARS

A KÖZTÁRSASÁG FÉNYKORA

A SÖTÉTSÉG
SZEME

GEORGE MANN

EGY ÉVVEL A CSILLAGHULLÁS TRAGIKUS ESEMÉNYEI UTÁN A JEDIK MEG AKARJÁK TÖRNI A NIHIL URALMÁT A GALAXISBAN.

A galaxis megosztott. A Csillagfény Jelzőállomás sokkoló elpusztítását követően a Nihil létrehozta az áthatolhatatlan Zárt Zónát. A Viharfal mögött Marchion Ro az úr: követői akár egyetlen csettintésére is szörnyű pusztításba kezdenek. Az ellenséges vonalak mögött ragadt Jedik – köztük Avar Kriss – a Nihil által fosztogatott bolygók segítségére sietnek, így folyamatosan egy lépéssel a kalózkodás és a félelmetes névtelenek előtt kell járniuk.

Míndeközben Elzar Mann, Bell Zettifar és a többi Jedi a Köztársasággal közösen igyekszik kapcsolatot teremteni a Zárt Zónában rekedt világokkal. A Viharfal áttörése azonban lehetetlen, és az akadályon még a kommunikációs jelek sem hatolnak át. Elzar és Bell elkeseredetten keresik a megoldást. De még ha sikerül is a Köztársaság és a Jedik erőinek áttörnie a Viharfalon, miként szállnak majd harcba a Jedik és az Erő kapcsolatán élösködő névtelenekkel? És vajon milyen további rémségeket tartogat még nekik Marchion Ro? Ha a Jedi Rend és a Köztársaság nem jár sikerrel, a galaxis újraegyesítésének minden reménye odaveszhet...

A SÖTÉTSÉG SZEME

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

CORUSCANT

Magasan a Coruscant égbe nyúló tornyai fölött, a csillagok a maguk megszokott módján haladtak az égbolton, örökkévalóságtól örökkévalóságig. Távoli napokat, távoli bolygókat, távoli népeket jelző, világító kis tűhegyek a város messze odalent pislákoló fényeinek tükrében.

Akár csodás is lehetett volna a látvány.

Elzar Mann mégis úgy érezte: *semmi* sincs rendben a csillagokkal. Bármennyire is próbálkozott, bármilyen hosszan is meresztgette szemét a főkancellári hivatal központi erkélyéről, mintha valahogy kibillentek, kizökkentek volna a megszokott kerékvágásból. Az egész világmindenség görcsösnek, kifacsarodottnak, *másmilyennek* tűnt.

Mintha hirtelen kimozdították volna a helyéről a kaotikus galaxis összes stabil pontját, elrángatva mindent, amire korábban támaszkodott. Durván kirántották alóla a talajt, miközben megpróbált továbbra is állva maradni.

Folyamatosan így érezte magát a Csillagfény Jelzőállomás megsemmisülése óta. És persze... *Stellan* óta.

Elzar lehunyta a szemét. Hagyta, hogy a szellő összeborzolja fésületlen haját, hátha a hűvös fuvallat valahogy elsöpri az emlékeket, elűzi mindet a siklók közé, túl a tornyokon és kupolákon, mígnem végleg tovatűnnek. Az utóbbi hóna-

pokban, a halántékánál szemet szűrt neki néhány őszes csík a hajában. Fogyott is, és ugyan izmai feszességét megőrizte – a legtöbb napon továbbra is késő éjszakába nyúlóan gyakorolt a fénykarddal –, mégis vékonyabbnak tűnt. Igyekezett meggyőzni magát: csak a sok munka teszi, hiszen minden perce azzal telt, hogy a Nihil-probléma megoldását kereste. De közben jól tudta, hogy csak a fejére nőttek a mindennapok aggodalmai.

Hogy kinevetné Stellan! A bordái közé bökne, és annyit mondana: ne rágódjon a múlton, csakis az itt és a most számít. Tegye, amit tenni kell, és hagyja, hogy az Erő vezesse a mozdulatait, mint egész életében!

De Stellan eltávozott. Eggyé vált az Erővel. Azóta eltelt egy teljes év. Elzar tudta: régi barátja békére lelt, hiányát mégis minden pillanatban érezték a Jedik nem pusztán a szívükben és elméjükben, hanem a Rend vezetésében is. Különösen most, hogy a Nihil *győzött*. Megsemmisítették a Csillagfény Jelzőállomást, világok tucatjait annektálták, majd elszigetelték a galaxis többi részétől a Külső Gyűrű egy teljes szektorát. A terület a Nihil Zárt Zóna nevet viselte, és egy láthatatlan határfal miatt megközelíthetetlennek bizonyult.

A Viharfal terebélyes hálója összezavarta a hipertéri utazást. Bármilyen hajó próbált áttörni rajta, agresszíven kirántotta a hiperűrből és vagy azonnal megsemmisítette, vagy nyom nélkül eltüntette. Élénk viták folytak róla, pontosan mi is történik a kámforrá vált hajókkal, hiszen a Viharfalon keresztül a kommunikáció sem működött. Egyes feltételezések szerint az el nem pusztított hajókat a Nihil járőrei a túloldalon elfogták, és az úgynevezett gyilkos zónákba száműzték. Akárhogy is, soha többé nem hallott felőlük senki.

Sajnos a Viharfalat működtető „viharmagok”, azaz relék és bóják kiterjedt hálózata között már csak a távolságok miatt sem merülhetett fel a fénysebesség alatti utazás kérdése. Bármilyen hajónak évszázadnyi időbe telt volna átszelnie ekkora

űrterületet, mire eléri célját. A Viharfal automata mechanizmusai ráadásul a hiperűrssebesség alatt haladó hajókat is azonnal jelezték a Nihil járőreinek vagy bontódroidrajainak, így ezeknek sem volt esélyük a túlélésre. A járőrök átkeltek a falon, és már azelőtt bevitték a halálos találatot, hogy a célpont egyáltalán észbe kaphatott volna.

A maga módján zseniális volt az egész. Akár Jedik, akár a Köztársaság erői próbálták áttörni, eddig minden egyes alkalommal lepattantak a falról, még hozzá általában katasztrofális eredménnyel. Hiába próbálkoztak droidvezérelt hajókkal, elektromágneses hajtóművekkel, kódtöréssel, az erős pajzsok mögé bújtatott viharmagok szüntelen támadásával, egyik sem vált be.

A Viharfallal a Nihil kiszakította a galaxisból a maga birodalmát, és minden lehetséges alkalommal újabbat harapott a Köztársaságba. A névtelenekkel – avagy „erőfalókkal” – pedig olyan fegyvert szabadítottak el, hogy azzal szemben még a Jedik is tehetetlennek bizonyultak. Ez a fegyver egyenesen a Jedik lényének magját vette célba: pontosan az volt a szándékuk, hogy elsöpörjék őket.

Elzar felsóhajtott.

Mennyivel könnyebb lenne, ha itt állna mellette Avar!

De a nő valahol a Zárt Zóna mélyén rekedt, így épp oly távol volt tőle, mint Stellan.

Az Eiramon egymás mellől nézték, amint a jelzőállomás utolsó darabjai elmerülnek a hideg, tarajos hullámok között, együtt a Köztársaság minden reményével és álmával. A Csillagfény az erő és az egység jelképe volt: a sötétséget bevilágító fényé, a *reményé*. A Nihil pedig, élén Marchion Róval, ellenük fordította ezt a szimbólumot. Most már semmi mást nem jelpezett az állomás, csak a kudarcot és a veszteséget.

Elzar abban a pillanatban megengedte Avarnak, hogy megszorítsa a kezét. Közben ő is erőt és megnyugvást mérített belőle. Csendesen biztosították egymást, hogy történ-

jék bármi, ők ketten mindig ott lesznek egymásnak – hiába fordult közben a galaxis a feje tetejére. Most azonban Elzar valósággal átkozta magát, hogy akkor és ott, döbbenetébe és gyászába merülve, cselekedete felett érzett szégyenében elmulasztotta megkérdezni, mit érez *Avar*. Elmulasztotta felajánlani neki ugyanazt a megnyugvást, amit ő kapott tőle. És Avart utána elüldözte a fájdalom, a veszteség és a kudarc. De az is lehet, hogy *Elzar*.

Kísértette és bizonytalansággal, szégyennel töltötte el a gondolat. Végre összeszedte a bátorságát és elmondta a nőnek, mi történt a Csillagfény Jelzőállomás utolsó perceiben. Elmesélte, hogy nem gondolkodott és megölte Chancey Yarrow-t, miközben a nő mindnyájukat meg akarta menteni. Elzar akkor persze még nem tudta ezt: abban a hitben élt, hogy csak a Nihil egy újabb kalóza próbálja szabotálni a Jedik kísérleteit az állomás megóvására. Az eredmény így is, úgy is ugyanaz lett: elbaltázta az utolsó esélyüket. A Csillagfény odalett, ő pedig közben kioltotta egy ember életét, aki csak segíteni akart.

Minden, ami utána történt, részben az ő hibájából alakult így. Jóvátennie is neki kellett, így aztán megpróbálta megtestesíteni a Stellan által a galaxisnak adott jószág legalább egy apró töredékét – hátha így valamelyest be tudja tölteni a barátja után maradt űrt. Mindent elmesélt Avarnak: valósággal kiszakadtak belőle a szavak ott, az eirami tengerparton.

Avar – természetesen – a legmegfelelőbb módon felelt: a szokásos megnyugtató közhelyekkel, az Erőről szóló tan-
tételek elismétlésével. Minden okkal történik, nem Elzar a felelős, csakis a Nihil viseli a történetek súlyát. Pontosan azt a megbocsátást és megértést tanúsította, amiben olyannyira reménykedett tőle.

Mégsem tudott szabadulni a gondolattól, hogy talán ez is közrejátszhatott a nő távozásában. *Avar* talán azért fogadta el azt a küldetést, mert így közelebb kerülhetett a Nihilhez:

alaposabban felderíthette, mire készülnek győzelmük folytatásaként.

Erre a folytatásra azonban egyikük sem számított.

És most Avar is eltűnt, csapdába esett a Viharfal mögött, mélyen a Nihil uralta úrben. Még csak azt sem tudták, él-e, hal-e.

Ugyan, Elzar! Tudnád, ha meghalt volna. Igenis él!

Nem lehet másképp.

Vissza fogja hozni Avart. Pontosabban Avart és mindazokat, akik a sorsán osztoztak. Meg fogja találni a módját. Véget vet a Nihil jelentette fenyegetésnek. A Viharfal szertefoszlik, a galaxisba pedig visszatér a béke. Egyszerűen nincs más választása. Stellan helyett is meg fogja tenni. Még akkor is, ha mostanra tényleg minden felmerülő megoldással megpróbálkoztak. Akkor is, ha a Nihil minden egyes alkalommal verebességet mért rájuk.

Meg fogja találni a módját.

Egyszerűen muszáj.

Csak így hozhatja helyre a dolgokat.

Háta mögött kitérült az erkélyajtó. Elzar megfordult. Ismerős droid gurult elő, haloványan emberszerű felsőtestével felé fordult, és rámeredt üres, rezes szemével. JJ-5145-öt még ő ajándékozta Stellannak, amolyan végső pórázként a régi barátoknak.

– Soh főkancellár mindjárt készen áll, Elzar mester – mondta a droid. Csiripelős, elektromos hangja szinte karosan hatott Elzar magányos elmélkedése után. Mindazonáltal még így is örült neki, mert legalább elterelte a gondolatait.

– Köszönöm, 45. Mindjárt veled tartok.

A droid továbbra is rámeredt.

– Habozása bizonytalanságról árulkodik, uram. Amennyiben volna szíves megosztani velem aggodalmait, talán segíthetek megszerezni a gondolatait, és rangsorolni a válaszokat.

– Megvagyok, Forfive.

– Hmmm – felelte kurtán a droid, majd megfordult és visszagurult a kitáruló ajtón át.

Elzar elvigyorodott. Még szép, hogy Stellan droidja jobban átlátott rajta, mint ő saját magán. Viccből ajándékozta barátjának JJ-5145-öt, de egyszersmind emlékeztetni is akarta vele Stellant: ha szükséges, kérjen segítséget, támaszkodjon másokra! A droid most őt is ugyanerre emlékeztette. Buzdította, hogy éljen a jelenben, a mában, és koncentráljon az előtte álló feladatra.

Elzar kisimította a gyűrődéseket templomi köpenyének elején, és a fontoskodó droid után indult.

MÁSODIK FEJEZET

KÜLSŐ GYŰRŰ

A *Tractate* úgy suhant át a hiperűrön, mintha apró porszemként maga a galaxis nyelte volna el irdatlan torkával. Jelenkéntelen volt és magányos.

A Pacifier-osztályú köztársasági hajó láthatatlanul és nyomtalanul hasította keresztül a Külső Gyűrűt az úgynevezett Zárt Zóna pereme mentén. Minden kommunikációs csatornáját nyitva hagyta, hátha segélykérés fog a Nihil-uralta űrterülethez közeli bolygórendszerekből.

Bell Zettifar Jedi-lovag a hajó orrában kialakított parancsnoki központban állt, és a hipertér kékes foltjait figyelte. Világok százai mellett siklottak el, közülük sok-sok bolygón valósággal nyüzsgött az élet. Hangok kakofóniája, mind egy-egy tűszúrás az élő Erőben: Bell érezte reményeiket, félelmeiket, fényes és vibráló lángolásukat.

A fényért és az életért.

A Jedik örök mantrája. Nem számít, mi történt, Bell továbbra is igazsággként kapaszkodott a szavakba.

Minden élőért.

A békéért.

Most is emiatt jött ide: hogy megfeleljen az alapvető tan tételeknek. És hogy gondoskodjon róla: bármilyen szörnyű

veszteségeket szenvedtek, bármilyen fájdalmakon és gyötrelmeken estek át, ezek sem voltak hiábavalók.

Finoman megveregette Parázs fejét. A szénkopó mellette halkan mormogott, orrlyukából gőz párologott.

– Tudom, Parázs. Nagy csend van, mi?

Parázs fejével válaszként a combjához dörgölőzött, de Bell így is látta, hogy az állat érzékeli gazdája nyugtalan hangulát.

Igyekezett félretenni egyre növekvő szorongását. Megmozgatta a nyakát, hogy ellazítsa a feszültségtől beállt vállát. Megpróbálkozott némi meditációval is, de képtelen volt összeszedni magát. Gondolatai minduntalan a Csillagfény Jelzőállomás pusztulásának közelgő évfordulójára terelődtek. Meg persze az ellenséges vonalak mögött rekedtekre. Sokan közülük ráadásul a barátai.

Avar Kriss, Porter Engle, Pra-Tre Veter és még sokan mások. Fogalma sem volt, egyáltalán bármelyikük is életben van-e még, és már önmagában ez a gondolat is a haraghoz veszéyesen közeli érzésekkel töltötte el. Ráadásul ő is jelen volt, amikor Vetert két hónappal korábban elfogták a Nihil egyik rajtaütése során. A Jedi-nagymester – a Tanács tagja – önként jelentkezett, hogy feltartóztatja a támadást, miközben Bell és Burryaga kiürítettek egy települést. A kalóznak azonban sikerült valahogy legyűrniük, foglyul ejteniük és a Viharfal mögé vinniük.

Veterről azóta senki sem hallott. A Nihil támadásai pedig folytatódtak.

Itt, a Zárt Zóna határán Bell legalább úgy érezte: *tesz* valamit. Felveszi a harcot. *Ellenáll.*

Elzar Mann és a többi Jedi megpróbált rájönni, miként lehetne áthatolni a Viharfalon. Bell eközben a Tanács jóváhagyásával a szükségét szenvedőket védelmezte. Világok egész sora találta magát hirtelen a militarizált övezet tőszomszédságában: magukra maradtak, a Nihil elvágta őket a korábban

használatos kereskedelmi útvonalaktól. A Zárt Zónából szabadon ki-be járó, az ösvényhajtóművek segítségével titkos hipersávokon közlekedő hajóik pedig szórványos rajtaütésekkel sanyargatták őket tovább. Ahol korábban viszonylagos biztonságban éltek egymás mellett a szomszédos rendszerek, ott most teljes kultúrák és civilizációk kerültek veszélybe.

A Jedi Tanács megadta a szükséges mértékű felhatalmazást Bell önkéntes küldetéséhez. Mentességet kapott a Csillagfény megsemmisítése után mindössze egy héttel életbe léptetett védelmi protokollok alól, hiszen a Tanács jól tudta: ha Bellnek és kis csapatának sikerül legyőznie a Nihil egyik portyázó hajóját, arra is van esélyük, hogy rátegyék a kezüket egy ösvényhajtóműre. Akkor pedig megnyílhat az olyannyira áhított biztonságos út a Viharfalon át.

Bell fontos, de másodlagos feladatként tekintett erre. Sokkal inkább fűtötte a szükség, hogy életeket mentsen. A Jedik minden erejüket latba vetve próbálták megállítani a Nihilt – eközben azonban fontos, hogy valaki továbbra is azt tegye, ami mindig is a fő erősségüknek számított: segítsen a rászorulókon, védelmezze a védekezésre képteleneket. A Nihil minden egyes támadásával vértócsákat és szenvedést hagyott maga után. A Jediknek kellett gátat vetni ennek, legyen ez bármennyire is kockázatos.

Márpedig *igenis* az volt. Súlyosan kockázatos. Bell pedig nagyon is tisztában volt ezzel.

A Nihil rengeteg fájdalmat, rengeteg *veszteséget* okozott. Noha több mint egy éve próbálták megféjteni a szörnyetegek titkát, megérteni, miként zavarják vagy egyenesen csapolják meg a Jedik és az Erő kapcsolatát, továbbra sem értették pontosan, milyen fegyvert vetettek be ellenük a kalózok. Bell azonban így is tudta: nem dőlhetnek hátra, nem hagyhatnak fel a küzdelemmel. Így aztán – veszélyek ide vagy oda – tovább harcoltak.

Agyában képek villantak be korábbi mesteréről, Loden Greatstormról. A holtápadt arcára kiülő rémült, eltorzult kifejezés. Üres héjjá satnyult, szürke húsa. Élesen, kínzón nyilallt bele a veszteség érzése. Ugyanez történt a többiekkel is: Orla Jarenivel, Nib Assekkal és még oly sok *barátjával, tanárával*. Mindnyájan betölthetetlen űrt hagytak maguk után.

Meg kellett állítani a Nihilt.

Így aztán, miközben a többi Jedi figyelme a Viharfal áthatolása vagy a névtelenek elleni harc felé fordult, Bell és néhány társa – így Mirro Lox vagy Amadeo Azzazzo – továbbra is megpróbálta elhárítani a támadásokat, nehogy másoknak is bajuk essen.

Ebben a háborúban – mert Bell *mindenképpen* annak élte meg – minden egyes élet számított.

A halál pedig mindig kudarc. Ugyan mi mást jelen „a fényért és az életért” jelmondat, ha nem ezt?

A hajó legénységét elsősorban a Köztársasági Védelmi Koalíció (KVK) katonái alkották, így a beszélgetések a fedélzeten egyre inkább a Csillagfény Jelzőállomás pusztulásának közelgő évfordulójára terelődtek. A Jedi utasok jelenlétében általában ügyeltek rá, hogy csak visszafogottan nyilvánuljanak meg a témában, de Bell így is elmélkedő hangulatba került.

Miután az állomás lezuhant, egy futó pillanat erejéig Bell arra gondolt: minden odaveszett. De az érzés gyorsan tovatűnt. Bármennyit is veszítettek mindnyájan, a Jedi Rend megmaradt. És ameddig állva maradnak a túlélők – az összes Jedi a Coruscanton –, továbbra is életben tarthatják a fényt. Ezután is ők lehetnek a világítótorony az éjszakában. Bell sosem adta fel a reményt. Sosem...

– Rvvvaaaaarrvoo.

Vigyorogva megfordult, és szembetalálta magát Burryagával. A vuki Jedi leplezetlen kíváncsisággal méregette: fejét

enyhén oldalra billentette, az arcát keretező szőrfonatok bal vállát verdesték.

– Arroorroooo – felelte Bell rekedtesen. Az elmúlt év jelentős részében shyriiwookul tanult, de bizonyos szavak és kifejezések megformálásába továbbra is belesajdult a torka.

Burryaga vakkantó nevetést hallatott.

– Warrraa roowarr.

Bell vállat vont, majd arcán széles mosoly terült szét, és csatlakozott barátja incselkedő nevetéséhez.

– Jó, de legalább *próbálkozom*. – Megigazgatta köpenye elejét. – És igen, a gondolataimba mélyedtem. Közeleg az évforduló. Meg a többi...

Burry arca elsötétült. Félrenézett és tarkóját dörzsölgette. Parázs odasomfordált, és a lábához dörgölözött: a vuki bundája kicsiny foltban felizzott. Burry kioltotta.

– Sajnálom – mondta Bell. – Tudom, hogy még mindig nehéz.

Elakadt a lélegzete, így ő is félrenézett. Még mindig nem fogta fel teljesen, mennyire közel került hozzá, hogy még egy barátja essen a Nihil áldozatául.

Burryaga egy rathtarral harcolva vált kámforrá a Csillagfény Jelzőállomás pusztulása előtti utolsó pillanatokban, és azután sem bukkant fel, hogy az állomás az Eiram óceánjainak tajtékzó hullámai közé zuhant. Mindenki azt hitte, elveszett ő is Stellan mesterrel, Maruval és a többiekkel együtt, akik életük árán is meg akarták akadályozni a Csillagfény megsemmisítését, vagy egyszerűen csak segédkeztek a kínkeserves kiűritési munkálatokban.

Bell azonban nem volt hajlandó tudomásul venni a dolgot. Biztos volt benne, hogy Burrynek valahogy sikerült kijutnia és életben maradnia, hiába szólt ellene minden esély. Neki lett igaza. A vukira végül az eirami óceán legmélyének egyik barlangrendszerében találtak rá, rohamosan fogyó oxigéntartalékkal. Valahogy rálelt egy légbuborékra az egyik el-

öntött barlangban, és ott húzta meg magát egy hónapon át: minden erejét megfeszítve kapaszkodott az életbe, miközben nem tudhatta, egyáltalán felmerült-e bármelyik társában, hogy talán nem halt meg.

Aztán Bell megtalálta, és Burry coruscanti visszatérése végre az olyannyira áhított győzelemmel ért fel a Jedik számára. Épp erre a lendületre volt szükségük, hogy kissé megtépázott hangulatuk valamelyest jobbra forduljon.

Legsötétebb pillanataiban Bell ugyanakkor még most is bele-belegondolt, mi lett volna, ha hallgat a többi Jedire és abban a hitben utazik vissza a Coruscantra, hogy Burry holtan fekszik valahol az óceán éjfékete fenekén. Az Erő ugyanakkor társainak kétségei ellenére is elvezette a vukihoz. Kiegyezett azzal, hogy a Tanácsnak döntéseket kell hoznia, és a Nihil jelentette fenyegetés túlmutatott egy-egy életen. Közben azonban értékes leckével lett gazdagabb: megtanulta, hogy még akkor is bízson az ösztöneiben, ha azok mást súgnak, mint körülötte a többiek. És épp emiatt volt most épp itt. Mert itt kellett lennie.

Érezte.

A vukival csak még szorosabb barátságba kerültek a Burry megmentése utáni hónapokban. Együtt avatták őket lovaggá, padavani hajfonatuk levágásával: a Jedi Tanács úgy ítélte meg, hogy a Csillagfény pusztulása során tett erőfeszítéseik felérnek bármilyen próbatétellel, így megérdemlik, hogy magasabbra emelkedjenek a Rendben.

Számos küldetésen segítették egymást a galaxis új határvidekén, a Zárt Zóna peremén, és vállvetve harcoltak a Saltear holdján, amikor a Nihil martalócai megtámadtak egy helyi települést. Itt keresztezték először egymás útját a kalózos *Cacophony* nevű fosztogatóhajójával és annak veszedelmes, fehér hajú kapitányával, Melis Shryke-kal. Veter nagymestert is ugyanez a Nihil-hadúr rabolta el.

Amikor Bell azzal a kérelemmel fordult a Tanácshoz, hogy hadd hajtsa végre a mostani küldetést, Burry rendíthetetlen határozottsággal állt mellé. Teljes szívéből osztotta Bell elhivatottságát és abbéli vágyát, hogy megóvják azokat, akik nem képesek magukat megvédeni. Ezért álltak ebben a pillanatban egy köztársasági hajó orrában, KVK-s katonák egy kis különítményével: hogy megpróbálják kiszámítani, hol csapnak majd le a jövőben a kalózok.

Bellnek úgy tűnt: a rajtaütéseket többnyire a lehetőség szüli. Jellemzően a Zárt Zónához közeli lakott vidékek gyengébb, vagy az ellenálláshoz túl rémült lakóit támadták meg. A gyávák hamisítatlan tempója.

Megpróbálták követni a Nihil hajóit, de a Zárt Zónában minden kommunikációs rendszer besült, beleértve ebbe a nyomkövető berendezések jeladóit is – ami nem, azt a kalózok működtették. Amint egy kalózhajó áthatolt a Viharfalon, szó szerint eltűnt, és senki sem tudta megmondani, hol bukkant fel legközelebb.

Így aztán mindössze annyit tehettek, hogy a legsérülékenyebb rendszerek közelében maradtak és... vártak.

Márpedig Bell ki nem állhatta a várakozást. Főleg, ha közben életek forogtak kockán.

Körbehordozta tekintetét a *Tractate* szinte üres hídján.

– Nem érkezett üzenet Elzar mestertől? – kérdezte, miután visszafordult Burryagához.

A vuki a fejét rázta.

Nem haladtak, és ez bosszantotta Bellt. A Jedik és a Köztársaság együttes erőfeszítései révén kétségtelenül csupán idő kérdése, hogy megtalálják a Viharfalon történő áthatolás módját. Mégis úgy tűnt, hogy a Nihil bámulatos hatékonysággal fordította a Köztársaság ellen annak saját technológiai megoldásait. Már eddig is számos hajót vesztettek – pilótákkal együtt –, miközben az áttöréssel próbálkoztak. Némelyiket összepréselt roncsolomként rántották ki a hiperútból,

de olyan is előfordult, hogy a hajó egyszerűen csak eltűnt, és soha többé nem hallott róla senki. Csakis azt feltételezhették, hogy ezeknek is végük.

Mostanában pedig már a béketárgyalások témája is felmerült.

Bell az erőszakot kiiktató megoldások híve volt, de igazából egy pillanatra sem hitte, hogy a Nihil tényleg békét akarna.

Mindnyájan hallották Marchion Ro beszédét a Csillagfény pusztulása után. „A Vihar Szeme” gunyoros, kérkedő hangot ütött meg. Ami azt illeti, Bell a Coruscanton tagja volt a csapatnak, amelyik megpróbálta kielemezni az adást, hátha akad benne bármilyen nyom. Újból és újból lejátszották, és az evereni minden egyes szava barázdát égetve rögzült az elméjébe.

A galaxis ezen szegletében nincs remény. Csakis a kétségbeesés maradt.

Hazugság volt. Égbekiáltó, rettenetes hazugság.

Bell azonban ezzel együtt is eltöprengett, vajon a Zárt Zónában mekkora tömegeket hajszoltak bele abba, hogy valóságnak higgyék. Különösen az elmúlt egy év után, amelyben végig a Nihil rémuralmának igáját nyögték.

Tűnődéséből Burryaga halk, aggodalmas nyüsztése rezzentette fel.

– Igen, tudom. Igazad van. *Valóban* rá kéne szánnom némi időt egy kis meditálásra. De mi van, ha...?

Harsogó riasztójelzés hasított a fedélzet csendjébe. Parázs riadtan ugatni kezdett a hirtelen lármára.

– Megmentett a csengő – mondta egy Burryagára vetett lapos pillantás kíséretében Bell. Megindult a pilótának patogós utasításokat harsogó Amaryl Pel irányába. A *Tractate* kapitánya épp arra utasította a pilótát, hogy lépjen ki a hiperútból.

– Újabb támadás? – kérdezte Bell.

A nő kurtán ránézett, majd vállat vont.

– Ismeretlen vészjelzés. A Ribento bolygóról érkezik.

– De köze van a Nihilhez? – erősködött Bell.

– Számít ez? – kérdezett vissza rosszul leplezett ingerültséggel Pel. – Valakinek segítségre van szüksége.

Bell bólintott.

– Nyilván. – Felpillantott és Burryébe fúrta tekintetét. – Készen állsz?

– Wrrraaw.

– Igen, sejtettem – mondta Bell.

HARMADIK FEJEZET

CORUSCANT

Lina Soh főkancellár az íróasztala mögött ült, és az adattáblája fölé görnyedt. Targonjai, Matari és Voru szokás szerint kétoldalt henyéltek. A hatalmas, macskaszerű, lágy, bolyhos bundájú teremtmények négy-négy szemükkel és jellegzetes, agyarszerű fogaikkal egyszerre minősültek házikedvencnek és testőrnek. A főkancellár csupán nagy ritkán mutatkozott nélkülük. Mindketten megvetően pillantottak a helyiségbe belépő Elzarra. Vagy méricskélően. Elzar soha nem tudta teljes biztonsággal megállapítani.

A főkancellár láthatóan gondolataiba merült, még a homlokát is összeráncolta a mély összpontosítás közepette. Elzarnak óhatatlanul szemet szúrt, hogy elmélyültek a szeme körüli ráncok – kétségtelenül nem a kor, hanem a tisztsége miatt kíméletlenül ránehezedő nyomás okán. Ez a nő a Köztársaság minden súlyát a vállán cipelte, miközben a galaktikus történelem legszörnyűbbjei közé számító veszteségeket vészelt át, megsérült, rettegett, de mégis meg tudta őrizni összeszedettségét és nyugalmat. Továbbra is teljesítette kötelességét, bármi is volt az.

Vagy legalábbis, az esetek többségében. Fia, Kitrep Soh szintén eltűnt, feltehetően ő is a Viharfal mögött rekedt párjával, Jom Lariinnel együtt, a főkancellár pedig egyre elkese-

redettebben próbálta meg felkutatni. A két fiatalember épp a Külső Gyűrűn nyaralt, amikor egy évvel korábban a Nihil létrehozta a Viharfalat, és miképp oly sokakról, róluk sem hallott azóta senki.

Elzar az asztal felé lépett, a főkancellár pedig felnézett. Szája sarkában barátságos mosoly villant.

– Mann mester! Üdv, Elzar.

– Még egyszer, utoljára végigolvassa a beszédét?

Soh a fejét rázta.

– Bárcsak! – Az asztalra tette az adattáblát. – Mezőgazdasági jelentések. Így, hogy a Hetzal a Zárt Zónában van, egy sor más bolygón kell átszervezni az aratásokat, mert másképp a Zóna külső peremén élőknek nem jut élelmiszer és ivóvíz. Óriási terhek nehezednek emiatt az egész Középső Gyűrűre.

Matari felhorkant, mintha rá is átragadt volna Lina Soh elfojtott feszültsége. A főkancellár lenyúlt, és megvakargatta a bestia sörényét.

– Főkancellár, tudja, hogy nem vagyok a hízélgés híve, de elképesztő munkát végez. Senki sem irigylő öntől ezt az egészet.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Tudja, örülök, hogy legalább *egyvalaki* így gondolja. Próbálná csak meggyőzni erről a Szenátust...

– Ők is csak vergődnek, mint bárki más. Amíg nem bálnuk el a Nihillel...

– Eltelt *egy év*, Elzar. Egy teljes év. Lassan úgy látom, talán szembe kellene néznünk az igazsággal: tartósan is számolnunk kell a Nihillel.

– *Nem*. Azok után, amit tettek? Kizárt. Gondoljon a Viharfal mögött rekedtekre a Delemédén, a Galteán, a Pantorán, akik most mind a Nihil rabigájában senyvednek! *Nem* törődhetünk bele ebbe, hogy aztán csak úgy továbblépjünk!

– És ezt *nekem* mondja? – csattant fel Lina Soh, Elzar pedig máris megfeddte magát érzéketlensége miatt. – Semmi

más nem jár a fejemben, csak ez! Még csak azt sem tudom, Kit egyáltalán életben van-e! Napról napra egyre jobban fel-
emészt a helyzet, sokkal inkább, mint bárki el tudná képzelni.

– Tudom és sajnálom – mondta Elzar. – Mennünk kell előre. Minden erőnkkel. Muszáj valahogy bejutnunk a Zárt Zónába, és megállítani őket. Óriási fenyegetést jelentenek az egész galaxisra nézve... hogy a Jediket már ne is említsem.

A főkancellár lemondóan bólintott.

– Tisztában vagyok vele. Csak... ott vannak azok is, akik mindenáron a megegyezést erőltetik. Azt mondják, ismerjük el hivatalosan is a „Nihil űr” létezését, hátha akkor ismét megnyitják a kereskedelmi útvonalakat. És egyre többen helyezkednek erre az álláspontra.

– Tévíúton járnak – mondta Elzar.

– Biztos benne? – kérdezte Soh. – Néha azon kapom magam, hogy eltöprengek: mi van, ha csak így kaphatjuk vissza a mieinket? Ha valamilyen módon kiegyezünk velük, és elfogadjuk a feltételeiket. Akkor talán tárgyalhatunk a fogoly-cseréről.

Elzar a fejét rázta. Már maga a felvetés is elborzasztotta.

– Nem. Ha most kapitulálunk, azzal örökre feladjuk. Elfelejtjük, mi mindent veszítettünk. Hogy *kiket* veszítettünk. Nem bízhatunk a Nihilben, sem most, sem később. Soha. Miért vennénk biztosra, hogy nem csak játszadoznak velünk, amikor békülékeny hangot ütnek meg?

– Semmiért – szögezte le a főkancellár.

Egy pillanatra némaságba merevedtek.

– Nekem is hiányoznak – mondta aztán Soh. Testhelyzetet változtatott, hogy kényelmesebb pozícióba mozdítsa mulását. A Valón szerezte a sérülést, amikor a Nihil lecsapott a Köztársasági Vásárra. Talán csak Elzart akarta emlékeztetni, hogy ő is pontosan tudja, mi mindent veszítettek.

Elzar nagyot nyelt, szája hirtelen kiszáradt.

– Ők is harcolnának tovább. Mindketten. Avar és Stellan is.

– Tudom.

– És Avar ezután sem fogja feladni. Ott rekedt a Zárt Zónában, de így is mindent megtesz, hogy térdre kényszerítse őket.

Soh bólintott.

– Jól mondja. Megtaláljuk a megoldást. Megtalálják a megoldást. – Megnedvesítette ajkát. – Csak találják meg minél előbb! Mindnyájunk érdekében. Nem tudok örök időkgi ellenállni a Szenátusnak. És én sem bírom már a várakozást. Tudnom kell, hogy jól van-e a fiam, Elzar! Maga is pontosan megérti ezt. Jobban, mint mások.

Elzar bólintott.

– Ő is tudja, hogy mindent megtesz érte. Mind tudják. Tudják, hogy nem adtuk fel.

Soh kierőltetett magából egy mosolyt.

– Igen. Természetesen. És mindig van rá esély, hogy az egyik üzenetünk valahogy eljut hozzájuk. Abból ők is erőt meríthetnek, hogy mindenképpen értük megyünk, igaz? Múszáj hinne ebben.

– Én is remélem – mondta Elzar.

A Nihil minden kimenő és bejövő adást blokkolt a Zárt Zóna határán, Elzar mindazonáltal hónapokon át sugározta üzeneteit a legkülönbözőbb csatornákon és frekvenciákon. Utóbbiak némelyike ősrégi és titkos volt, a Jedi Könyvtárban folytatott kutatásai során bukkant a nyomukra. Remélte, hogy ezek segítségével minden Jedít, minden *előt* emlékeztethet a Zárt Zónán belül: történjék bármi, a Jedik mellettük állnak, még mindig van remény. A Köztársaság és a Jedik közös erőfeszítéssel megtalálják majd a módját, hogy hazahozzák vagy megszabadítsák őket a nyakukra ült elnyomóktól.

Csak bizakodni tudott, hogy valahogyan, valaki a messzésgben meg is hallotta ezt.

Elgondolkodva megdörzsölte állát, és meglepetten tapasztalta, hogy rövid, szúrós borostája kidörzsölte a tenyerét. Lehetséges lenne, hogy ilyen rég nem borotválkozott?

– Magának is jól áll – jegyezte meg somolyogva a főkan-cellár.

Elzar a fejét rázta.

– De... Én nem...

Soh főkan-cellár mosolygott.

Nem Stellant próbálom utánózni azzal, hogy szakállat növesztek – fejezte be magában, némán. Félrenézett, nagy levegőt vett, majd kifújta.

– Bocsásson meg, Elzar, nem állt szándékomban felzaklatni – mondta a nő. Továbbra is mosolygott, de némi szomorúság is vegyült bele. Halkabban folytatta. – Mindnyájunkra nyomás nehezedik. Különösen a mai napon. – Kivárt, elgondolkodott a saját kijelentésén. – Hogy érzi magát? Őszintén.

Elzar a szemébe nézett. Vajon hogyan képes valaki ilyen döbbenetes teherrel a vállán másokra gondolni, főleg ezen a napon?

– Csak remélni merem, hogy a Nihil nem készül semmivel az alkalomra – felelte.

– Már egy hónapja nem hallottunk felőlük – mondta Soh.

– A külső rendszerekben továbbra is rendszeresek a rajtaütések – vetette ellen Elzar.

– Igen, de a hírszerzésünk jelen állás szerint nem tud semmiféle nagyobb volumenű támadásról – mondta Soh. – Mindazonáltal teljes készségbe helyeztük a KVK-t. Több elővigyázatossági intézkedést is életbe léptettünk, és több hajóraj is a Zárt Zónát övező, gyengébben védett célpontok közelében állomásozik.

Kihúzta magát és felült a székében, mintha csak átkapcsolta volna az Elzart fogadó közvetlenebb, nyitott Lina Soh-t a Köztársaság főkan-cellárjának hivatalosabb üzemmódjába.

És mintha épp annyira szólt volna mindez saját magának, amolyan meggyőzősként, mint Elzarnak.

– Nem számítunk semmiféle zűrzavarra.

– Remélem, igazuk lesz – mondta Elzar.

A főkancellár lehunyta a szemét, sóhajtott és felállt. Kétoldalt a targonok is megélénkültek.

– Most pedig ideje elmondanom azt a beszédet.

NEGYEDIK FEJEZET

RIBENTO-RENDSZER

A *Tractate* kiugrott a hiperútból. Azonnal felharsant a közelségi riasztás, nyersen és tolakodóan, durván villogó, vörös figyelmeztető fények kíséretében. A legénység tagjai kiabálva rohángásztak fel és alá, kiabálva igyekeztek magukra irányítani a figyelmet.

– *Három Nihil-hajó!*

– *Orbitális pályáról támadják a bolygót!*

– *Megláttak bennünket!*

Bell lehunyta a szemét. Hosszú, mély lélegzetet vett, és kitisztította az elméjét.

Fókuszálj... fókuszálj...

Szeme felpattant.

– Kapaszkodjatok! – szólalt meg határozott, érces hangon. Valahogy sikerült áthatolnia a riasztók és az izgatott kiáltozás kakofóniáján. A személyzet a munkaállomásoknál megmarcolta a székeket és a konzolokat, a *Tractate* pedig megremegett, ahogy masszív lézertűz kapta oldalba bal felől. Újabb riasztók kezdtek éktelen vijjogásba. A mennyezetről szikrák záporoztak. Parázs figyelmeztető vakkantást hallatott.

– Arrrwooo – dünnyögte Burryaga.

– Úgy van – mondta Bell. – *Négy Nihil-hajó.*

– Kárjelentést! – bődült el Pel kapitány.

– A jobb oldali légzsilip ereszt, de egyébként egyben vagyunk.

– Teljes fordulat! – rendelkezett Pel. – És üzenjenek a Hintsre, hogy küldjenek erősítést, most!

– Igenis, kapitány.

A *Tractate* kalapácsszerű eleje megbillent, ahogy a hajó jobbra lendült, és a panorámaablakon keresztül Bell és a többiek végre alaposabban is megszemlélhették előbukkanásuk helyszínét, a Ribento-rendszert. Csodaszép volt: két fényes csillag kapcsolódott össze nemes táncban három szilárd égitesttel, a Ribento bolygóval, illetve két lakható holdjával, a Morlasszal és a Thóval. A látványt ugyanakkor némiképp rontotta a szétszóródott úrtörmelék, amely alighanem a korábbi figyelőállomásokból maradt, nem is beszélve a jelenlévő több Nihil-hajóról.

Közülük három kisebb, összeeszkábált jármű volt, a kalózokra jellemző kinézettel: roncsokból, eltérített vagy elloptott hajókból származó, egymáshoz cseppet sem illő elemek szeméthalma. A másik összességében sokkal ismerősebbnek hatott.

A *Cacophony* volt az, Melis Shryke hajója. Ez a Nihil-hadúr rabolta el az orruk elől Veter nagymestert, hogy aztán terrorhadjárattal tartsa rettegésben a Zárt Zóna peremén elszórt világokat.

– Végre – sóhajtott Bell. Szíve összeszorult. Esélyt kaptak rá, hogy kiköszörüljék a csorbát, megfékezhetik Melis Shryke-ot. Pontosan erre a lehetőségre várt.

– Induljanak a Skywingek! – parancsolta Pel.

Quarik továbbította a parancsot.

Nyolc kisebb, nyílhegyre emlékeztető vadászgép emelkedett fel a *Tractate* hangárjából, majd két osztagot alkotva eltávolodtak a hajótól.

Ugyanebben a pillanatban orbitális pályájáról a *Cacophony* tüzessőt zúdított a Ribento egyik, már lángoló telepü-

lésére. Feltehetően a vészhívás is innen érkezett. A többi, kisebb kalózhajó a *Tractate* irányába fordult. Közülük az egyik – vadászgép, oldalán szemet formázó, világoskék festéssel –, kámforrá válva a hiperűrbe ugrott.

– Célpont: hét-kilenc három-kettő-ötnél, rakétával – monda Bell.

– De hát semmi sincs ott! – mondta Pel.

– Bízson bennem! – felelte Bell. Már az ösztönei irányították, így érzékei túlterjeszkedtek a hajó határain. Minden egyes apró rezdülés eljutott hozzá az Erőn át.

– Célpont bemérve – jelentette Pha Rool, a magas, vékony kel dor fegyverkezelő. Hangját kissé eltompította légszűrő készüléke: oxigénalapú környezetben minden fajtársa kénytelen volt ilyet hordani.

– Tűz! – kiáltotta Pel.

A *Tractate* mindössze hat rakétájának egyike a begyújtás robajával indult útnak az állásából, majd átszelte az ürességet a csillag irányába.

Teltek a másodpercek. A kapitány Bellre pillantott, homlokát gondterhelt ráncokba gyűrte. A két másik kisebb Nihilhajó rendíthetetlenül közeledett feléjük.

– Mindjárt – monda Bell, és felemelt kezével türelemre intette. – Mindjárt...

A kalózhajó pontosan az elindított rakéta röppályáján ugrott ki a hipertéri Ösvényből. Semmit sem tehettek, még csak reagálni sem maradt idejük: a rakéta a hajó orrának oldalsó részét fedő terelőlemezekbe csapódott. A jármű lángoló tűzgolyóvá vált, a belőle megmaradó törmelék pedig porként szóródott szét a csillagok között.

Bell érzékelte, amint több fénypont is kihuny az Erőben. Elhúzta a száját.

A legénység üdvrivalgásban tört ki. Pel félig tiszteletteljesen, félig gyanakodva méregette Bellt.

– Tűz alá vettek!

– Kitérő manőver!

Felúgtak a *Tractate* oldalsó hajtóművei. A hajó megremegett, ahogy alábukott. Fordulat közben a bal elülső vezérsíkon végigsöpört a második Nihil vadászgép lézertüze: épp-hogy elkerülte a középső parancsnoki központot, ahol Bell és a többiek tartózkodtak.

Négy Skywing került a támadó hátába, és tüzelni kezdtek. A többi az utolsó Nihil-hajó irányába fordult.

– El kell kapnunk a *Cacophonyt* – mondta Bell. – A Skywingek elbánnak a vadászokkal.

Burly biccentett, fürtjei ide-oda lengedeztek. Morgó shyriiwook szavakkal azt javasolta, üljenek be a Vectorjaikba.

– Rendben – mondta Bell. A kapitányhoz fordult. – De előbb közelebb tudna vinni?

– Hogyne. Quarik, repüljünk oda! – utasította Pel.

A *Tractate* előresuhant és egyre gyorsult, ahogy felpörögtek fénysebesség alatti hajtóművei.

Nem messze, az elülső főablakon tisztán láthatóan, a négy Skywing feszes harapófogóba szorította az egyik ellenséges vadászgépet. Felvillantak az ágyúk.

A Nihil-hajó szupernóvaként robbant ezer darabra.

Valamivel odébb a többi Skywing is szorgalmasan üldözte az utolsó vadászt. Nem telik bele sok idő, és abból is csupán csillagközi törmelék marad.

Bell szíve megdobbant a reménytől.

Most.

Most sikerülni fog.

A *Tractate* előtt a *Cacophony* felfüggesztette a Ribento bombázását és lassú fordulatba kezdett, eltávolodva a bolygó gravitációs mezőjétől, hogy szembenézzen velük.

Bell megbökte Burryaga karját.

– Remélem, készen állsz egy kis harcra!

Burryaga hátravetette fejét, és kihívóan elbódult.

– Készítsék az ágyúkat! – rendelkezett Pel és előrehajolt a parancsnoki ülésben. – Amint lőtávolságba érünk, nyissanak tüzet a hajó orrára! És legyenek indításra készen a rakéták is! De ne feledjék: nem a megsemmisítés a cél. Csak harcképtelenné akarjuk tenni őket. Meg kell szereznünk azt az ösvényhajtóművet!

– Értettem, kapitány! – érkezett kórusban a felelet.

A *Tractate* tovább száguldott a Nihil-hadihajó irányába.

– Lefoglaljuk őket, amíg csatarendbe állnak – mondta Pel. Eltökélt tekintettel Bell szemébe nézett. – De ne feledjék: hamarosan itt az erősítés. Felesleges szükségtelen kockázatot vállalniuk. Tudom, hogy Jedik, de ettől még a legénységhez tartoznak.

Bell bólintott. Pel is jelen volt, amikor Pra-Tre Vetert elrabolták. A nő nyilvánvalóan nem állt rá készen, hogy újabb Jedik foglyul ejtését nézze végig a parancsnoksága alatt.

– Becéltom a fénysebesség alatti hajtóműveiket. Burry kiiktatja a fegyverrendszereiket. Ha sikerül őket itt tartani az erősítés megérkezéséig, jók az esélyeink.

A vuki helyeslőn bólintott, és máris megindult a hajó hátsó része felé: az ottani hangárban tárolták a Vectorjaikat.

– Várjanak! – kiáltott fel Quarik.

Bell hátrafordult.

– Mi az?

– Elhagyták a bolygó gravitációs terét. Már izzítják a hiperhajtóművüket.

Bell habozott. Az ablakon át a *Cacophonyra* meredt: a hajó hirtelen a hiperűrbe ugrott és úgy tűnt el, mintha ott sem lett volna.

– Ez az ösvényhajtómű volt – mondta Pha Rool.

– Megfutamodtak? – kérdezte Pel.

Bell igyekezett visszafojtani egyre gyűrűző csalódottságát. *Egy hajszálon múlt. Megint.*

Újabb kudarc.

– Nagyon úgy fest – mondta Quarik. – Nem érzékelem semmiféle nyomukat.

Pel halkan átkozódott.

– Jól van, akkor hívjuk vissza a Skywingeket, amint...

Utolsó szavait elfojtotta a hajó felső héján végigsöprő tűzvihar mennydörgése. A támadásba az egész *Tractate* beleremegett. Újabb riasztók kezdtek éktelen szirénázásba, miközben vörös vészjelzések villództak a híd összes kijelzőjén.

– Jelentést!

– A *Cacophony* az! Épp fölöttünk ugrottak vissza az Ösvényről – bömbölte Pha Rool.

– Újabb hajók indultak útnak – mondta fojtott hangon Quarik. – Egyenesen felénk közelednek.

ÖTÖDIK FEJEZET

RIBENTO-RENDSZER

Lassan Melis Shryke is kezdte megérteni, miért táplál olyan izzó gyűlöletet a Jedik iránt Marchion Ro és a Nihil.

Mindössze hat hónappal korábban csatlakozott soraikhoz, miután bolygója, a Bantoo egyik városába, Jodziába érkezett a Nihil úgynevezett védelembiztosító minisztere, és adót követelt. A vad miriali nő berakásokkal ékes fekete ruhát viselt, társai pedig csak Viess tábornoknak szólították. A város polgármestere nemet mondott és arra hivatkozott, hogy a Nihil teljesen törvénytelenül húzta fel a Viharfalat, elrekesztve ezzel a Bantoo-t a Zárt Zónában. Shryke ezután háza erkélyéről nézte, ahogy a Nihil dühöngő viharként söpör végig a városon és három teljes kerületet tesz a földdel egyenlővé, miközben förtelmes „zenéjüket” bömböltetik. Ha valaki az útjukba állt, kíméletlenül végeztek vele.

Melis Shryke-nak meg kellett volna rémülnie. Az lett volna a helyénvaló, ha parancsot ad a házi őrségnek, hogy próbáljanak védelmet nyújtani a polgároknak. Azt kellett volna tennie, ami a családjától *elvárható* volt: szembenézni a katasztrófával, és felvenni a harcot a rettenetes elnyomókkal. Apja is mindig azt hangoztatta, hogy Jodziában *kizárólag* a Shryke család léphet fel bárkivel szemben is elnyomóként.

De nem így tett.

Ehelyett egyszerűen csak állt az erkélyen és megszállottan figyelte, amint a Nihil ámokfutást rendez az utcákon. Nyomukban csakis pusztulás és vérbe fagyott tetemek maradtak.

Ráadásul, mindennek ellenére, *tetszett neki*, amit lát. Sőt, ami azt illeti, *szórakoztatta*. Azon kapta magát, hogy vonzalmat táplál a Nihil akcióinak elementális ereje iránt: rejtett valami roppant őszinteség a kalózok brutalitásában. Megállapította: a kötelező társadalmi elvárások, dühítő szokások és szabályok által nem kötött lényeket lát – márpedig egy nemesi ház lányaként ő is e keretek közé szorítva élte egész eddigi életét. És a szabályok miatt valóságos börtönnek érezte ezt az életet. A Nihil tagjai azonban tökéletesen átérték, micsoda élvezetekkel jár a teljes szabadság. Törvényük egyértelmű volt: azt tették, amihez épp kedvük támadt. Kérdés, aggodalom vagy büntudat nélkül hódoltak alapvető vágyaiknak. Elvették, ha fájt valamire a foguk, ami a szívükön, az a szájukon. És valóságos művészetté fejlesztették a pusztító erőszakot.

Shryke nemesi család örököseként látta meg a napvilágot, egész életét a kijelölt út szerint élte le. Felöltöztették, felcicomázták, közszemlére tették. Sosem mondhatta vagy tehette azt, amit akart, nem viselkedhetett a kedve szerint. Ennek fényében valósággal részegítőnek találta a Nihilt. A kalózok úgy élték meg a szabadságot, hogy ahhoz foghatót korábban *senkiről* sem tudott volna még csak elképzelni sem. Viess tábornok személyében pedig olyan személyiséget ismert meg, akire végre felnézhetett: a nő pontosan úgy élt, ahogyan Shryke mindig is akart.

Így aztán, életében először hagyta, hogy az ösztönei vezéreljék.

Mindenekelőtt szüksége volt valami hozzáillőbb viseletre. Olyanra, ami talán még a ragyogó páncélzatban feszítő Viess tetszését is elnyerné. Gyorsan felöltötte hát ünnepi vértetét. A ruhát a családja által évente megrendezett nagyzóvárosi felvonulásokra kovácsolták. Noha megvetette a hasonló

események pompázatos külsőségeit és körülményeit, mindig is imádta a páncél tündöklő kék felszínét, a vállára és hátára nehezedő lemezek súlyát, ahogy a fényes kobalt ellensúlyozta hajfonatainak fehérségét. Erősnek, hatalmasnak érezte magát benne: olyannak, aki bármit megtehet, bárkivé válhat.

Miután megfelelően felöltözött, elővette apja díszes sugárvetőjét a dolgozószobája fiókjából, és ágyában lőtte agyon szerencsétlen flótást. Nem érzett gyászt vagy büntudatot a férfi halála miatt: minden volt, csak példás apa nem, és Shryke még mindig őt okolta anyja haláláért. Igazság szerint abban a pillanatban, amikor meghúzta a ravaszt és látta az apja tekintetén átsuhanó döbrent felismerést, mintha hatalmas súly esett volna le a válláról.

Ezután apja főtanácsadójára szegezte a fegyvert, és *végül* meggyőzte, hogy nyissa ki a családi széfet. (A neimoidiai két beosztottjának életébe került, hogy Shryke elhitesse vele: nem tréfál.) Annyi kreditet vett magához, amennyit csak elbírt, majd kísétált a palotából, egyenesen a romokban heverő utcákra. Miközben körülötte a népébe tartozók égő testének bűze kavargott a levegőben, Viess tábornok felé indult, és a nő lába elé dobta az óriási halomnyi kreditet.

– *Én megfizetem az adótokat. De vegyetek be!*

Viess kedvtelve rámosolygott és alaposan végigmustrálta csillogó páncélját, dacos testtartását. Majd a lehető legkurtábban biccentett.

Most, hat hónappal később pedig Shryke már saját hajóján, a *Cacophony*n osztogatta a parancsokat saját legénységének, és sorozatos rajtaütéseket hajtott végre a Nihil uralta űr peremvidékén. Halálfélelmet ültetett mindazok szívébe, akikben akár csak felmerült volna az új rezsimmal szembeni ellenállás gondolata. Folytatta Marchion Ro és emberei alapos munkáját: káoszt és zűrzavart hozott a galaxisba. Halált osztott, és krediteket aratott.

És ami a legfontosabb: közben remekül *szórakozott*. Életében először.

Erre idejönnek a Jedik, és tönkre akarják tenni. Egyszerűen csak végezni szeretett volna velük, hogy ne álljanak az útjába – ezt tanulta a Nihiltől, és voltaképpen ez az egyetlen lecke számított a világon.

Mindazonáltal nem képezte küldetésének részét, hogy megölje őket. Sajnos. Viess úgy rendelkezett: hozza be őket. Ejtse őket foglyul élve, és szállítsa őket a Nihil hetzali bázisára! Legalább a Ro pincéjében bezárva tartott vagy elektromos pórázon körbeparádéztatott rettenetes lények is jutnak némi lakomához. Nekik jutott az a tarnab is, akit néhány hónappal korábban fogott el.

Na, *az* bizony kemény küzdelemnek bizonyult! Hálát is adott a Nihil technológiának, hiszen miután összeszedték működésképtelen hajóját, a létrehozott mezőben már nem működött a Jedi fénykardja. Minden pénzt megért az arcki-fejezése.

Most azonban nem állt rendelkezésére efféle luxus. A jelek szerint nem hoztak magukkal elegendő mezőgenerátort.

– Mi a parancsod, vihar?

Shryke a pilótaállásban terpeszkedő, egyik lábát az ülése karfáján átvető, apró termetű caphexre pillantott. Épp az arcából kinövő egyik fehér hajfürtöt rángatta. A Nihil összes tagjának kötelező volt viselnie a szem szimbólumát vagy a testén, vagy a páncélzatán: Brynnek a homloka közepén kavargott a jelkép.

– Már megmondtam, Bryn, hogy ne nevezz így!

Bryn élvezettel villantotta rá gúnymosolyát.

– Ugye érted, hogy ez a tisztelet jele? Nem vagy fergeteg-hajtó, de elfogadtunk. Vagyis viharnak nevezünk.

Shryke elmélázott, hogy leradírozza-e azt a csúfondáros mosolyt a sugárvetőjével az ábrázatáról, de úgy vélte: Brynnek alighanem igaza van. Talán jobb, ha ráhagyja. Igazság

szerint csupán elege lett mindenféle titulusból, amikor elvágta a családjához és korábbi életéhez fűződő összes szálát.

Megvonta a vállát.

– Mindegy. Most úgyis fontosabb dolgokon gondolkodom.

– Így van. Például azokon a rohadék Jediken.

– Rajtuk. Egyre inkább a körmöm alá szorult tüskének érzem őket. – Shryke elnevette magát. – Támadt is egy ötletem...

Bryn egy pillanatig rámeredt, majd végre megértés csilant a szemében. Lekanyarította lábát a karfáról.

– Vagy úgy! Ó! Tetszik az ötlet! – Az irányítópult fölé hajolt, ujjai végigszántották a billentyűzetet. – Akkor mindent bele? Teljes bumm-bumm? Mind a hat?

Shryke megrázta a fejét.

– Nem. Még nem. Kettőnek elégnek kell lennie, hogy leállítsa azt a köztársasági rettenetet és elbánjon a benne lévőkkel, bárkik is legyenek.

Bryn derűsen kuncogott.

– Jedilevest főzünk belőlük.

– De szép lenne! Ám sajnos élve kellenek – mondta Shryke. – Ne felejtsd el!

Elfordult és felemelte karját. A hídon tartózkodók odanéztek. A legénysége. Csak ők elég okosak, hogy hallgassanak rá.

– Mi lesz a zenével? – kérdezte. – Nem arról volt szó, hogy bulizunk?

Reszelős üdvrivalgás harsant, ahogy a kalózok talpra ugrottak és üvöltve támogatásukról biztosították. Roncspunk zaja robbant ki az összetákolt hangrendszerből, a padlólemezek rázkódni kezdtek, ahogy az ipari zajra emlékeztető láрма végigvisszhangzott a fedélzeten.

Shryke lehunyta a szemét, belemerült a pillanatba, a lelkében egyre erősebben fortyogó feszültségbe. Átérezte az

adrenalinlöketet, legénysége elismerését, a *zajt*. Maga volt a megtestesült káosz, a Nihil lényege. Csodálatosnak találta.

– Várjuk a parancsot – mondta Bryn.

Shryke kinyitotta a szemét, és a caphexre vigyorgott.

– Adjatok nekik!

HATODIK FEJEZET

RIBENTO-RENDSZER

– *Újabb* hajók? – emelkedett fel a *Tractate* fedélzetén a parancsnoki üléséből Pel.

Bell a kijelzőhöz sietett, és az érkező hajókat vizslatta. A Nihil négy újabb hajója kezdett halálos táncba a Skywingekkel: apró rovarként rajzották körül a két nagyobb járművet, miközben a *Cacophony* is folytatta brutális támadásait a *Tractate* burkolata ellen.

Quarik mindent megtett a megfelelő védekezés érdekében: olyan manőverekbe vitte az otromba hajót, amilyenekkel a tervezők annak idején egészen biztosan nem számoltak. A *Cacophony* azonban minden egyes rezdülésüket lekövette, méghozzá még gyorsabban, még erőteljesebben.

Még halálosabban.

Két újabb, bizarr kinézetű hajó szállt ki a *Cacophony* oldalsó hangárjából, csillogó fénycsóvaként lőttek ki előre, mint a nyíl. Különböztek társaiktól, bár kinézetüket tekintve még így is tipikusan a Nihilre jellemző jegyeket mutattak összevissza lemezelt, sérülésekkel, kopásokkal, ki tudja, mikori rozsdafoltokkal és becsapódásnyomokkal teli héjukkal. Oldalukra festékszóróval fújták fel Marchion Ro fényes, kavargó szemét. A Ribento napjának hűvös fényében tündöklő

kúpszerű, spirális orrszerkezet alapján nyilvánvaló volt, hogy mindkettő ugyanazon régi ipari sztenderdek alapján épült.

Egyenesen a *Tractate* irányába tartottak.

– Kitérő manőver! – vakkantotta Pel.

Bell túl későn kapott észbe, mik is ezek valójában: fűrőhajók. Ősrégi bányahajók, amiket arra terveztek, hogy aszteroidákon, illetve egyéb köveken és érceken verekedjék át magukat. Alighanem egy roncsmentőtől vették vagy lopták mindkettőt, a tolvaj pedig valamilyen feledésbe merült, elhagyatott csatamezőről gyűjthette be a hajókat az E'ronoh és szomszédos bolygója, az Eiram közötti Örök Háború után.

Ezen a helyen semmisült meg örökre a Csillagfény Jelfőállomás is. Ott halt meg majdnem Burry, és ott veszítették el oly sok társukat. A Jedik leghatalmasabb szégyenének helyén.

A Nihil ismét emlékeztetni akarta őket, mit veszítettek.

Sikerült nekik.

Quarik elkeseredetten az irányítópultnak feszült, megpróbálta elfordítani a *Tractate*-et, de már nem jutott rá idő.

A *Cacophony* csapdát állított nekik, ők pedig belesétáltak.

Az első fűrőhajó mennydörgő robaj kíséretében kapta te libe a *Tractate* bal oldalát. A hajó egész teste beleremegett, Bell legalább annyira a csontjaiban érezte, mint hallotta, amint a fűrőfej nekiesik a héjnak, és beteges sikollyal szagatni kezdi a fémeket. Megrándult, majd kikerekedett szemmel nyúlt ki az Erőn át, megakadályozva, hogy Amaryl Pel a teljes hidat átrepülje az ütközés erejétől. A hajó lassan ismét egyensúlyba került, ő pedig finoman letette a nőt.

– Léket kaptunk! – üvöltötte Quarik, miközben keresztülcikázott a monitorán végigfutó adatsorokon.

Pel Burryre nézett. A vuki épp felsegítette a padlóról.

– Mi a franc...?

Tompa csattanások sorozata szakította félbe. A burkolat keserves nyikorgást hallatott, ahogy a fűrőhajó egész súlyával ránehezedett. Bell jól tudta, mi következik most.

A levegőt megtöltötte a fűrészerkezet magas hangú sívítása, miközben a támadó egyre mélyebben beásta magát a *Tractate* oldalába. A hajó egész teste rázkódott és remegett.

– Zárják le a szakaszolóajtókat, mielőtt elveszítjük a levegőnket! Szigeteljék el a léket! – üvöltötte Pel.

– Igenis!

Bell megacélozta magát, ahogy a második fűróhajó is nekik csapódott, ezúttal a jobb oldalon. Ikertestvéréhez hasonlóan ez is felvinnyogott.

A *Tractate* a két támadó közé szorult: mindössze percek kérdése volt, hogy mindkettő teljesen átszakítsa. A lezárt szakaszolóajtókon át kizárt volt, hogy eljussanak a Vectorokig.

– Ízekre szedik az egész hajót! – kiáltotta Pha Rool. – Semmi sem marad belőlünk!

– Hozzáférünk a mentőkabinokhoz? – kérdezte Bell.

Pel bólintott. Komoran meredt maga elé.

– Akkor nem hinném, hogy lenne más választásunk.

– Mindenki! Hajót elhagyni! – bődült el a kapitány. – Ismétlem, mindenki hagyja el a hajót! A mentőkabinokhoz, most!

Veszedelemes hazardjátékot űztek, hiszen a mentőkabinokban a Nihil könnyű prédái lesznek majd. A *Tractate*-en azonban nem maradhattak tovább.

– Kapitány, harcokat jelentenek – mondta Quarik. A híd legénysége, a parancs ellenére továbbra is a helyén maradt. Az utolsó lehetséges pillanatig maradnak majd, hogy közben a személyzet lehető legtöbb tagja nyerhessen egérutat. – Taktikai droidok léptek a fedélzetre a fűrók ütötte réseken át. Néhány közülük már az ajtók lezárása előtt átjutott.

Bell háta mögött felizzott egy fénykard.

– Rrrrawww waaarrghh – közölte Burry.

– Úgy – mondta Bell. Lecsatolta övéről a markolatot, és aktiválta az energiapengét. – Én is. – Tekintete találkozott Burryével. – Fejenként egy?

– Warraarr – mondta együttérzően Burry.

Bell Pelhez fordult.

– Fedezzük a hajó evakuálását. Távolítsa el az embereit a fedélzetről!

Sarkon fordult és Burry mellett futva elhagyta a hidat a központi folyosón. Utána elváltak: Bell balra, a vuki jobb felé vette az irányt.

Mindenhonnan a megnyomorított hajó zajait hallotta, amint a fűrödroidok elemeire kapták a borítást. Kizárólag a lezárt, robbanásbiztos ajtók védték őket a teljes megsemmisüléstől, de az oxigéntartalék sem tart ki örökké. Rádásul a *Tractate* most már szó szerint bármelyik pillanatban széteshetett.

Gyorsan kellett cselekednie.

Előtte sugárvetők lövései színezték az utolsókat rúgó hajó leviatáni morgását. Bell fokozta a sebességét, fénykardjával félreütött egy lövedéket.

A folyosón KVK-katonák holttesteit heverték szerteszét. Egy hatalmas, kék-fehér montralú togruta és hatfős osztaga némileg távolabb épp a taktikai droidok lézertüzét viszonozta.

Legalább tíz magas humanoid gépezet állt velük szemben, fejükön aszimmetrikusan elhelyezett, élesen világító három szemmel, sugárvetőkkel állig felfegyverezve. Mind-egyik mellkasán ott díszelgett Marchion Ro festékkel fújtt szemszimbóluma. Régi darab volt mindegyik: ami azt illeti, olyannyira, hogy Bell nem is értette, miként lehetnek még egyáltalán működőképesek. Külső borításukat horpadások és rozsdafoltok tarkították – ám ettől még nem voltak kevésbé életveszélyes ellenfelek.

A droidok céloztak.

A KVK katonái felkészültek.

Bell ellazította vállát, két marokra fogta a fénykardot, majd futásnak eredt.

– El az útból! – rivallt rá a katonákra. – Elhagyni a hajót! Fedezem magukat!

Fél lábbal lendületet vett a falon, felrúgta magát a levegőbe, az Erő segítségével meghosszabbítva ugrását. Zöld fénykardja – egykoron Rana Kant fegyvere – felvillant, ahogy földet ért az egymás mellett tornyosuló droidok előtt. Az egyiknek lecsapta a fejét, a másikat válltól csípőig kettéhasította.

Továbbgurulva a levegőbe lökte a fegyvert, és egy újabb csapással térdből lemet szette a következő droid lábát. A gépezet feldőlt és két lépéssel hátrátántorodott, mielőtt hatalmas robajjal a padlóra zuhant volna.

A folyosót minden irányból elárasztotta a lézertűz. Bell szinte táncolt, ahogy elkerülte az ide-oda záporozó plazmasugarakat. Közben körbe-körbe forgatta a fénykardját, hogy félreüsse a kelletténél közelebb érő lövéseket.

Több droid is a KVK-katonák nyomába eredt, így most túlságosan is közélről kellett viszonzniuk a tüzet menekülés közben. Mindent megtettek, hogy talpon maradjanak, a hajó azonban ide-oda ingott, így az egyenruhások is össze-vissza bukdácsoltak.

Négy újabb droid tűnt fel, és már majdnem elérték Bellt. Szinkronban támadtak, méghozzá ormótlan testüket meghazudtoló sebességgel. Bell félrehajolt és átlökte a fénykardot egyikük mellkasán. A droid recsegő-sistergő elektromos kiülésektől övezve darabokra robbant, Bell azonban nem bizonyult elég gyorsnak, és következő társa irdatlan erejű ütését már nem tudta elkerülni: a vállán találta el. Hátrátántorodott és a földre zuhant, egy másik droid roncsaira.

Innen is hallotta a szétrepedő fém csikorgását, ahogy a toloajtók mögött lépésről lépésre adta meg magát a burkolat.

Gyorsabban, Bell!

Nyerj nekik időt!

Most, hogy több hely maradt a szűk járatban, a megmaradt droidok is precízebben és fürgébben mozogtak. Közeledtek, Bellre irányították sugárvetőiket, és sercegő lézertüzet zúdítottak rá. Alig tudta időben felrántani fénykardját, hogy elhárítsa a lövéseket: a sugarak véletlenszerű irányokban süvítettek tovább.

Megvetette a lábát, hátrált, hogy helyet nyerjen, majd balra lendült, fellökte magát a levegőbe, és pajzsként pörgette maga előtt a fénykardot. Földet érés után ismét felfelé, majd előre suhintott a pengével, átdöfve vele az egyik droid torkát. A gépezet megtántorodott és hátrazuhan, két lábával továbbra is mániákusan rugdosott.

Újabb kettő.

Bell a közöttük lévő távolságot méricksélte. Lehunyt szemét, kinyúlt az Erőn át az egyik droid után, magához rántotta, majd felnyársalta a fénykarddal, miközben az ellensége megpróbálta ráemelni a fegyverét.

Az utolsónak maradt droid ugyanezzel próbálkozott: pontosan becélolta Bell fejét, aki – szinte kényelmesen – felfelé lendítette a fénykardot, és visszairányozta a sugarat ellenfelére. A lövés fejen találta a gépezetet. Némán hanyatt vágódott.

Távolabb a folyosón a KVK katonái kiiktattak további két droidot, de ők is elszenvették a maguk veszteségeit: a megmaradt példány két embert most is a falhoz nyomott, és összeszorított öklével igyekezett kiszorítani belőlük a szuszt. Bell jobbjaiba fogta a fénykard markolatát, majd gerelyként megrendítve előrehajította. A villogó-zümmögő fegyver átszelte a levegőt, és beleállt a droid fejébe. A masina keze kinyílt, elengedte a két ziháló katonát, majd összecsuklott.

Bell bevárta, amíg visszagurul a markolat a lábához, majd felkapta. A két katonához fordult.

– A mentőkabinhoz! Most!

Átvette magát a droid maradványain és visszasietett a folyosón abba az irányba, ahonnan érkezett.

Nem sokkal később ismét a hídon találta magát. Burry már ott volt, és a legfelső kijelzőn figyelte maguk előtt a Ribento hirtelen görbületét.

– Mit keresnek még mindig itt? – kiáltott rájuk Bell. – Gyerünk! Szétesik a hajó!

Ekkor azonban meglátta. A *Tractate* megdőlt teste körüli űrterületen valósággal hemzsegték a KVK hajói.

Megérkezett az erősítés.

Minden rendben lesz.

– Hová tűnt a *Cacophony*? – kérdezte két zihálás között.

Pel hátrafordult, és a szemébe nézett. Arckifejezése kimerültségről árulkodott, de tekintete így is metsző volt, tombolt benne a kielégítetlen harag.

– Ennyi volt – mondta összeszorított foggal. – Meglépett, amint megérkezett az erősítés. Nyoma veszett.